

Full diocesà

8 de juliol del 2018

p4 – Jornades pastorals per a preveres i laics

p5 – Curs JOAN de l'EESA Solsona



El Papa i la situació dels migrants

«Sovint s'escolta que, enfront del relativisme i els límits del món actual, seria un assumpte menor la situació dels migrants. Alguns catòlics afirmen que és un tema secundari al costat dels temes «seriosos» de la bioètica. Que digui alguna cosa així un polític preocupat pels seus èxits es pot comprendre; però no un cristià, que solament pot tenir l'actitud de posar-se en les sabates d'aquest germà que arrisca la seva vida per donar un futur als seus fills. Podem reconèixer que és precisament això el que ens reclama Jesucrist quan ens diu que a ell mateix el rebem en cada foraster (cf. Mt 25,35)?

Sant Benet ho havia assumit i, encara que això pogués «complicar» la vida dels monjos, va establir que tots els hos-

tes que es presentessin en el monestir fossin acollits «com a Crist», expressant-ho àdhuc amb gestos d'adoració [...].

Alguna cosa semblant planteja l'Antic Testament quan diu: «No maltractaràs ni oprimiràs l'emigrant, perquè emigrants vau ser vosaltres a la terra d'Egipte 175» (Ex 22,20) [...]. «Nosaltres també, en el context actual, som cridats a viure el camí d'il·luminació espiritual que ens presentava el profeta Isaïes quan es preguntava què és el que agrada a Déu: «Partir el teu pa amb el famolenc, allotjar els pobres sense sostre, cobrir a qui veus nu i no desentendre't dels teus. Llavors sorgirà la teva llum com l'aurora» (58,7-8)» (*Gaudete et exsultate*).

«Els profetes només són mal rebuts en el seu poble»

Diumenge XIV durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

(2,2-5)

Salm responsorial

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, estem saturats de menyspreu. La nostra ànima n'està ben saturada, dels escarnis dels altius, del menyspreu dels insolents.

(Salm 122)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meva gràcia; el meu poder resalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort.

(12,7-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només

són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

(6,1-6)

«Estic content de gloriar-me en les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força de Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort»



Familiars i familiaritzats amb Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Tot porta a pensar que el rebuig de Jesús al seu poble de Natzaret va tenir molt ressò. La prova és que aquest relat surt en els tres evangelis sinòptics, cosa que apunta a un gran ressò entre els primers cristians. Segons Marc, Jesús arriba a Natzaret amb fama de profeta, curador i mestre amb una colla de deixebles. Entra a la sinagoga en un dissabte i comença a ensenyar. Els seus veïns i familiars ni tan sols l'escolten. Entre ells neixen tota mena de preguntes. Coneixen Jesús des de nen: és un veí més. On ha après aquest missatge sorprenent del regne de Déu? De qui ha rebut aquesta força per a curar? Saben tant d'ell que no els queda ni marge per a avaluar el seu missatge. I a més, tal com ho comenta el teòleg Pagola, «acollir-lo com a profeta significa estar disposats a escoltar el missatge que els dirigeix en nom de Déu. I això pot portar-los problemes. Ells tenen la seva sinagoga, els seus llibres sagrats i les seves tradicions. Viuen amb pau la seva religió. La presència profètica de Jesús pot trencar la tranquil·litat del llogaret».

Quelcom semblant ens pot passar si encara no ens ha passat. Estem tan acostumats amb Jesús i el seu missatge que correm el risc de quedar-ne vacunats. És a dir, n'hem sentit a parlar tant, des de petits, que el seu nom corre el risc de no transmetre'ns cap sensació. Hem escoltat tant els evangelis que la seva proclamació es limita a alimentar-ne la memorització i recitació interior. Necessitem obrir-nos cada dia a Jesús, com un primer trobament. Com passa en la parella, ens cal un esforç perquè l'amor que vàrem sentir en acollir-lo no es transformi amb el temps en una rutina mecànica.



La imatge



Natzaret, el poblet on Jesús havia crescut i d'on havia marxat per proclamar el Regne de Déu. Jesús anava acomplint la seva missió; els conveïns es fixaven més en qui era que no pas en què anunciava.

La primera condició per a acollir un missatge que renova es rebre'l gratuïtament: més el què que el qui. És útil tant per a les trobades amb els altres com per a l'escolta de la Paraula.

Jesús ensenyant a la sinagoga de Natzaret (1350)

Lit. hores: Setmana II

9 dilluns

—Santa Verònica Guiliana, verge (†1727)
—Santa Anatòlia, màrtir
—Sant Agustí Zhao Rong, prevere, i companys, màrtirs (†1815)
Osees 2,14.15b-16.19-20 / Salm 144 / Mateu 9,18-26

10 dimarts

—Sant Cristòfor, màrtir (s.III)
—Santa Amàlia, verge (†690)
Osees 8,4-7.11-13 / Salm 113 / Mateu 9,32-38

11 dimecres

—Sant Benet, abat (480-547)
—Santa Olga, reina (879-969)
Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29

12 dijous

—Sant Joan Gualbert, abat (†999-1073)
Osees 11,1b.3-4.8c-9 / Salm 79 / Mateu 10,7-15

13 divendres

—Sant Enric, laic (972-1024)
Osees 14,2-10 / Salm 50 / Mateu 10,16-23

14 dissabte

—Sant Camil de Lelis, prevere (1550-1614)
Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu 10,24-33

15 diumenge XV de durant l'any / Cicle B

—Sant Bonaventura, bisbe i doctor de l'Església (†1274)
—Santa Angelina (1377-1435)
Amós 7,12-15 / Salm 84 / Efesis 1.3-14. / Marc 6,7-13

Jornades pastorals per a preveres i laics

Redacció

Els dies 26 i 27 de juny van tenir lloc les jornades pastorals per a preveres i laics que es duen a terme cada any.

El primer dia, dimarts dia 26, va haver-hi una interessant ponència sobre «Ciència i fe» a càrrec de Mn. Miquel Ramon, prevere de l'arquebisbat de Barcelona i professor de Filosofia i formador del Seminari Conciliar.

Una cinquantena de mossens i alguns laics van assistir al Seminari de Solsona per escoltar Mn. Miquel Ramon, el qual va dividir la ponència en tres parts: dues al matí i una altra havent dinat. El senyor bisbe va presidir la jornada. El ponent va parlar, entre altres coses, de l'evolució cosmològica i de l'evolució humana. Des de la ciència i des de la fe, ja que totes dues es complementen.

El dia 27 de juny un grup de mossens i alguns laics, acompanyats pel bisbe Xavier Novell, van visitar la veïna diòcesi de Vic. En arribar van ser rebuts pel bisbe de Vic, Romà Casanova, el qual va acompanyar-los en la celebració de l'eucaristia a la catedral. Abans de la missa van fer una visita guiada al temple amb el Sr. Dani Font. Després van visitar la Casa-Museu de Sant Antoni M. Claret i el Museu Episcopal de Vic; allí van ser acompanyats pel seu director, Mn. Josep M. Riba.

En acabar van anar a dinar al Seminari de Vic i tot seguit van visitar el santuari de la Mare de Déu de la Gleva, guiats pel rector, Mn. Carles Izquierdo.

Va ser, doncs, una jornada més lúdica, en la qual van compartir moments de fraternitat.



Ruta de joves per la Valldora

(del 15 al 19 d'agost)



La Delegació de Joventut organitza, com fa cada estiu, una ruta de joves adolescents (joves de 2n d'ESO a 2n de Batx.). Enguany serà del 15 al 19 d'agost a la Valldora (Solsonès).

Aquesta ruta pel Solsonès començarà el dia 15 d'agost a Solsona.

Els joves es dirigiran a Sant Llorenç de Morunys i des d'allí caminaran al llarg dels dies per la Valldora, pujant fins a Busa i passant també per Navès.

El diumenge 19 d'agost arribaran altre cop a Solsona, on s'acabarà la ruta després de la celebració de la missa, un bon dinar i un bany a la piscina.

El termini d'inscripció acaba el dia 20 de juliol. El preu total és de 90 euros.

Informació i inscripcions:

Marc Trulls, tel. 659.925.382, o bé joventut@bisbatsolsona.cat.



Curs JOAN de l'EESA Solsona

Teresa Gené Camps, responsable EESA Solsona

Del 15 al 17 de juny va tenir lloc al Seminari de Solsona el curs JOAN, el tercer de la primera etapa dels cursos que imparteix l'Escola d'Evangelització Sant Andreu de Solsona. Publiquem alguns comentaris testimonials dels participants:

«Una experiència emotiva inoblidable. He de retirar-me perquè Déu em modeli tal com ell vol»; «El curs ha suposat per a mi una altra parada per a reflexionar sobre el meu camí de fe»; «Me'n vaig amb el cor eixamplat i ple de l'amor de Déu. Surto amb idees noves. D'altres han estat revifa-

des»; «Del curs m'emporto la claredat en l'exposició i vivència del que suposa ser deixeble de Jesús. El que em cal ara és viure aquest camí per a ser coherent per tal que la meua vida pugui ser un exemple per a d'altres»; «Dono gràcies a Déu i a Maria per posar-me en el camí de "ser deixeble"»; «Surto amb ganes de reenganxar-me al tren altra vegada».

Aquesta experiència de vida ha estat possible gràcies a un equip de persones que han ajudat els participants a viure el curs amb intensitat. Més fotografies i testimonis a www.bisbatsolsona.cat.



Final de curs de Vida Creixent a Solsona

El dia 21 de juny, dijous, els integrants dels dos grups de Vida Creixent de Solsona es van reunir a l'església del Cor de Maria per celebrar conjuntament el final de curs 2017-2018.

La trobada va consistir en una missa d'acció de gràcies oficiada pel rector de la parròquia de Solsona, Mn. Lluís Tollar, i els consiliaris de Vida Creixent, Mn. Josep Torres i Mn. Lluís Grifell.

Durant la celebració hi va haver un record i una pregària pel Sr. Josep M. Creus i per la Sra. Montserrat Passada, que han mort recentment.

La trobada va prosseguir amb un berenar festiu als locals de la parròquia.
Informa: Parròquia de Solsona



El misteri de Daniel Alcaide Piferrer: revolució, exili i conversió (I)

Francesc Xavier Bisbal i Talló, prev.

Daniel Alcaide Piferrer va veure la llum d'aquest món abans d'acabar el segle XIX, concretament el 26 d'agost de 1896 a Mataró. La seva era una família desestructurada.

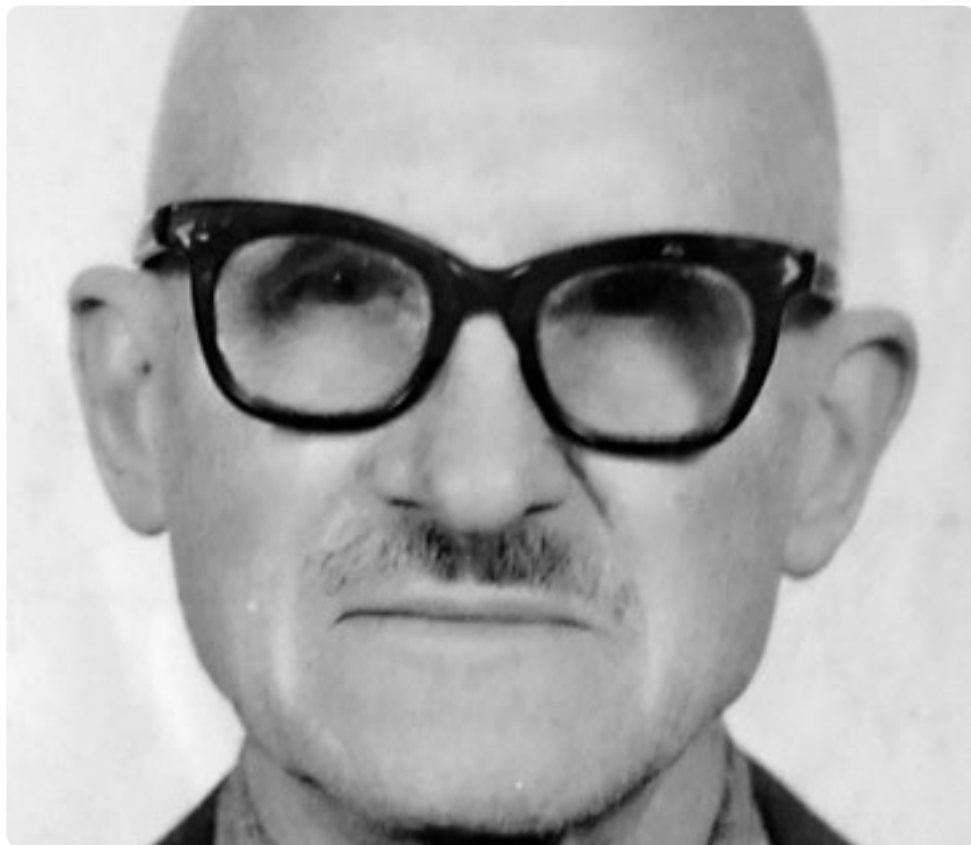
Agent de la CNT

El jove Daniel obtingué els seus estudis de contramestre tèxtil a Barcelona. Era un estudiant brillant. Des de molt primerenca edat despuntarien alguns trets de la seva trajectòria, ideologia i caràcter. El més destacat, sens dubte, la seva unió a la causa anarcosindicalista i al seu ideal revolucionari; a'afilià a la CNT, on desenvoluparia una gran activitat sindical i política fins al final de la guerra civil.

Però també destacaria amb una clara capacitat intel·lectual i d'afecció a l'estudi multidisciplinari, les pràctiques naturistes i vegetarianes i així mateix una activitat pictòrica que conservaria fins a la mort. De caràcter molt fort però d'aspecte fràgil, patia de coartació de l'aorta, malaltia que transmetria a tots els seus fills.

A la pensió barcelonina on vivia coneixeria la seva primera companya, Cèlia Abril, sis anys més gran, també simpatitzant anarquista, amb qui en unió lliure tindria dos fills, Manuel i Darwina (que posteriorment es canviaria el nom per Balbina). A vint-i-sis anys publicaria un opuscle, *La solidaridad y el espíritu revolucionario en el hombre moderno*, editat a Tarragona l'any 1922.

En algun moment de finals dels anys vint, Alcaide arriba a Igualada



per treballar en la indústria tèxtil.

El seu pensament ateu i anticlerical

Coneixem el seu pensament a través de la II època de *El Sembrador*, publicació anarcosindicalista igualadina.

Una de les claus del seu pensament és sens dubte, com els seus companys, l'anticlericalisme, però també, de forma clara, l'ateisme. Pel setembre de 1930 Alcaide escriu: «Lourdes, el Vaticano, la Meca... Cristo, Buda, Mahoma, Siva, no son más que tradiciones perniciosas para la Justicia y la evolución del hombre. La invención Dios, la abstracción Dios, es el símbolo de la opresión de unos a otros hombres.»

En 1932 es constitueix a Igualada la

Asociación Librepensadora, de caràcter ateu i anticlerical. En la seva trobada inaugural, Daniel Alcaide fa una forta crítica al clergat, que defineix com una professió més per a guanyar-se la vida i incompatible amb la veritat, i per això la seva necessitat històrica de perseguir els impugnadors: recorda els casos de Servet i Galileu, «desvirtuadors del mite Déu», en les seves pròpies paraules. Acaba el seu discurs recomanant al poble que no eduqui els seus fills en els convents, «pel seu propi bé i en benefici del lliure criteri».

La revolució i la desaparició del Sant Crist d'Igualada

Entrem en el període revolucionari, a partir de juliol de 1936. Daniel Al-

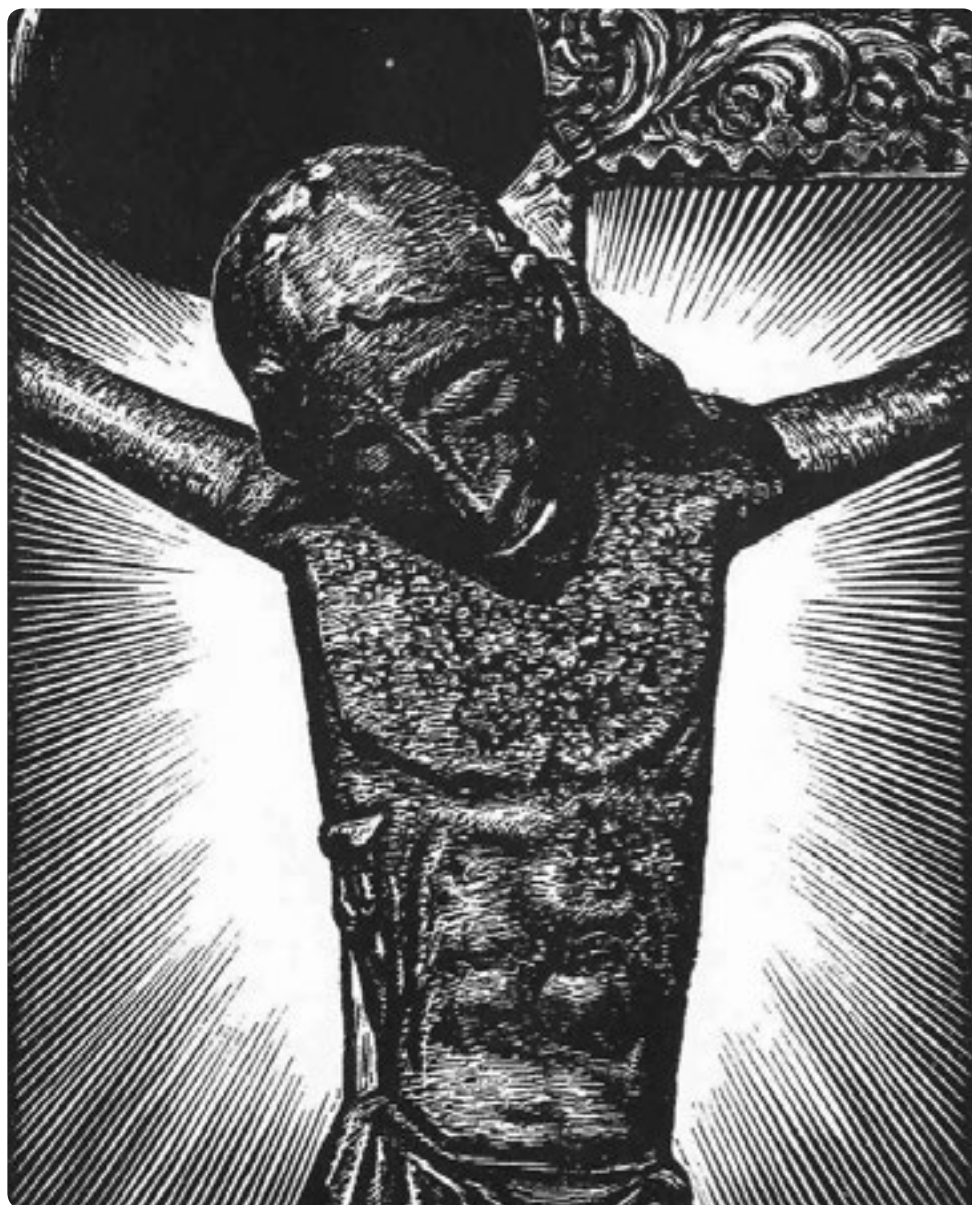
caide Piferrer no forma part del comitè revolucionari local, però és un dels seus principals delegats, anant armat. Fou un dels encarregats de canviar l'estructura de l'Hospital d'Igualada.

A partir de juliol de 1936, a Igualada s'ocupen i es destrueixen moltes esglésies. Es fan esforços per salvar el patrimoni religiós de la ciutat; tanmateix la imatge miraculosa del Sant Crist d'Igualada, icona de la pietat local, després de diverses vicissituds cau en mans dels revolucionaris.

Un intent de salvar el patrimoni de la fúria iconoclasta és el d'Amadeu Riba «del Goya», artista local al qual es deu que es poguessin salvar les imatges del retaule barroc de Santa Maria. Segons va declarar a principis dels anys vuitanta a la premsa local, ho va intentar també, sense èxit, amb la imatge del Sant Crist, que tot fa indicar que fou cremada a la seu del POUM (col·legi de la Divina Pastora).

El seu interlocutor era Daniel Alcaide Piferrer, que li digué una frase lapidària: «Cal destruir la imatge del Sant Crist. Si mai tornaven, no podran dir que ha fet un miracle.»

A finals de 1936, la Conselleria d'Economia de la Generalitat decreta la col·lectivització d'indústries i comerços per impulsar un nou règim obrer a Catalunya. És la revolució. Ahora es nomenen uns delegats de la conselleria a cada regió econòmica de Catalunya que tenen la labor de fomentar el desenvolupament de les activitats econòmiques i de vigilar que es compleixin les disposicions de la Generalitat per a l'establiment del nou règim. El delegat de la Conselleria d'Economia de la regió VII, la de la



Catalunya Central, amb seu a Manresa, és Daniel Alcaide.

Estem segurs que aquesta tasca li va absorbir moltes energies i, segons Ferrer Farriol, patriarca de l'anarquisme igualadí, «el seu dinamisme fou apreciat».

Camí de l'exili

El final de la guerra va tenir conseqüències tràgiques. En un bombardeig la Cèlia baixa a un refugi antiaeri, ensopega baixant les escales i la multitud li passa pel damunt. Fou la seva mort.

Els seus fills queden a Barcelona. Alcaide fugí a França i el juliol de 1939,

a bord del vaixell *Mexique*, juntament amb 2.200 exiliats espanyols, arriba a Mèxic sense absolutament res: un viatge penós. Ni roba interior per a canviar-se, em confia la seva filla. Un nou continent, una nova vida. Cremà les naus. No tornaria a veure mai més la seva mare i tardaria prop de quaranta anys a retrobar-se amb la seva filla Balbina. Tampoc no retornaria mai més a Catalunya.

Una cosa també li quedà sempre en la consciència de la seva època d'agent revolucionari: no va matar mai cap persona.

(Continuarà)



Alegreu-vos-en i celebren-ho (III)

Sant Pare Francesc



14. Per a ser sants no cal ser bisbes, sacerdots, religioses o religiosos. Moltes vegades tenim la temptació de pensar que la santedat està reservada només als qui tenen la possibilitat de prendre distància de les ocupacions ordinàries, per a dedicar molt temps a l'oració. No és pas així. Tots som cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi testimoniatge en les ocupacions de cada dia, allà on cadascú es troba. Ets consagrada o consagrat? Sigues sant vivint amb alegria el teva lliurement. Ets casat? Sigues sant estimant i ocupant-te del teu marit o de la teva esposa, com Crist ho va fer amb l'Església. Ets un treballador? Sigues sant complint amb honradesa i competència el teu treball al servei dels germans. ¿Ets pare, àvia o avi? Sigues sant ensenyant amb paciència els infants a seguir Jesús. Tens autoritat? Sigues sant lluitant pel bé comú i renunciant als teus interessos personals.

15. Deixa que la gràcia del teu Baptisme fructifiqui en un camí de santedat. Deixa que tot estigui obert a Déu i a tal fi opta per ell, escull Déu una vegada i una altra. No et descoratgis, ja que tens la força de l'Esperit Sant perquè sigui possible, i la santedat, en el fons, és el fruit de l'Esperit Sant en la teva vida (cf. Ga 5,22-23). Quan sentis la temptació

d'enredar-te en la teva feblesa, aixeca els ulls al Crucificat i digues-li: «Senyor, jo sóc un pobret, però vós podeu realitzar el miracle de fer-me una mica millor.» En l'Església, santa i composta de pecadors, hi trobaràs tot el que necessites per a créixer vers la santedat. El Senyor l'ha omplert de dons amb la Paraula, els sagraments, els santuaris, la vida de les comunitats, el testimoniatge dels seus sants, i una múltiple bellesa que procedeix de l'amor del Senyor, «com la núvia adornada amb joiells» (Is 61,10).

16. Aquesta santedat a què el Senyor et crida anirà creixent amb petits gestos. Per exemple: una senyora va al mercat a comprar, troba una veïna i comença a parlar, i vénen les crítiques. Però aquesta dona diu en el seu interior: «No, no parlaré malament de ningú.» Aquest és un pas en la santedat. Acabat, a casa, el seu fill li demana de conversar sobre les seves fantasies, i encara que estigui cansada s'asseu al seu costat i escolta amb paciència i afecte. Aquesta és una altra ofrena que santifica. Acabat viu un moment d'angoixa, perquè recorda l'amor de la Verge Maria, pren els rosaris i resa amb fe. Aquest és un altre camí de santedat. Acabat va pel carrer, troba un pobre i s'atura a conversar-hi amb afecte. Aquest és un altre pas.

